

FAQ inzake wetgeving milieueffingen

1 Inzake brandbaar-niet brandbaar

De volgende faq-tekst is de faq-tekst zoals die sedert de wijziging van de wetgeving vanaf 1 januari 2007 is geëvolueerd. Voor de huidige toepassing geldt artikel 46.§3.5° het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen..

1.1 Wijziging vanaf 1 januari 2007

Het uitgangspunt is de definitie van brandbaar afval die in het decreet staat en die is afgeleid van de acceptatiecriteria voor stortplaatsen met het doel het storten van brandbaar afval te voorkomen. Een afvalstof is niet brandbaar als het gloeiverlies < 10 % of als het TOC gehalte < 6 %. De TOC-parameter is daarbij bedoeld voor afvalstoffen die een gloeiverlies hebben > 10 % maar waarbij gloeiverlies toch niet te wijten is aan verbranding van koolstof. Voorbeelden zijn afvalstoffen die bijvoorbeeld krijt bevatten (CaCO₃) of bijvoorbeeld water dat niet vrijkomt bij drogen maar wel bij verdere opwarming (bijvoorbeeld in geval van gips).

Voor gemiddelde koolwaterstoffen (bijvoorbeeld olie) komt 6 % koolstof overeen met 10 % gloeiverlies.

Omgekeerd is een afvalstof brandbaar als gloeiverlies > 10 % **en** als TOC > 6 %.

Een eerste opmerking bij de tekst van het decreet is dat er in definitie van brandbaar een duidelijke lapsus is ingeslopen waar "of " staat. De rechtzetting ervan is inmiddels mee opgenomen in het Verzameldecreet.

Het criterium brandbaar is voor de milieueffing van belang in twee belangrijke gevallen:

- Afval dat op vroegere categorie 1-stortplaatsen werd gestort.

Aangezien de betreffende stortplaatsen al sedert 1997 de grenswaarden inzake gloeiverlies en TOC moeten toepassen en afvalstoffen die niet voldoen slechts op de stortplaats mogen aanvaarden in geval van vaste polymeren en asfalt is het onderscheid brandbaar/niet brandbaar in principe gekend. Opmerking daarbij is dat de uitzondering vaste polymeren en asfalt niet geldt inzake heffingen, met andere woorden in dat geval is er wel degelijk sprake van brandbaar afval.

Afval dat op vroegere categorie 2-stortplaatsen werd gestort.

Sedert 1 juli 2000 is er een stortverbod van kracht voor de verschillende brandbare afvalstoffen die op een categorie 2-stortplaats worden gestort en is storten enkel mogelijk mits een afwijking op het stortverbod. In de praktijk werd het criterium brandbaar ook hier ingevuld aan de hand van de voormelde grenswaarden voor gloeiverlies en TOC.

Voor categorie 2-stortplaatsen kan bijgevolg de heffing inzake brandbare afvalstoffen worden toegepast voor de afvalstoffen die in afwijking op het stortverbod worden gestort.

- Afval dat wordt meeverbrand.

Tekst d.d. 20 april 2007:

De heffingsplicht wordt in principe getoetst aan de definitie van brandbaar afval. In geval van brandbaar afval is er meestal sprake van meeverbranden, in geval van niet brandbaar afval dat als grondstof wordt ingezet nooit. Afvalstoffen die als grondstof (in bijv. cementbedrijven) worden ingezet zijn niet heffingsplichtig. Indien de heffingsplichtige oordeelt dat een afvalstof met een gloeiverlies groter dan 10 % en een TOC gehalte groter dan 6 % als grondstof wordt ingezet (en niet onder de definitie van brandstof of aanvullende brandstof valt) kan hij, op eigen verantwoordelijkheid, bij de aangifte voor het eerste kwartaal 2007 deze afvalstoffen oplijsten met vermelding van de samenstelling en de motivatie (zonder een heffing aan te geven). Indien later blijkt dat er voor de betreffende afvalstoffen toch heffing dient betaald te worden is overeenkomstig artikel 50.§11 van rechtswege een intrest verschuldigd van 7 % per jaar (welke berekend wordt op basis van het aantal dagen dat de in artikel 50.§6 bepaalde termijn wordt overschreden). Dit kan via een bijkomende aangifte aangegeven worden. Indien de heffingsplichtige in gebreke blijft, zal het verschuldigde bedrag door de OVAM nagevorderd worden. Teveel betaalde heffingen kunnen steeds teruggevraagd worden, evenwel zonder interest.

Op basis van de aard en samenstelling van de betreffende afvalstoffen zal in de loop van april-mei 2007 worden nagegaan of overeenkomstig de bepalingen van de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet (cf. het vermelde voorbeeld van humusrijke grond) de definitie van brandbaar afval moet worden verduidelijkt.

Aanvulling d.d. 27 september 2007.

In een beslissing van 8 augustus 2007 heeft de minister bepaald dat volgende afvalstoffen die in een cementoven worden ingebracht als vervangingsgrondstof kunnen beschouwd worden:

- afvalstoffen die langs de “koude kant” van een cementoven worden ingebracht,
- afvalstoffen waarvan de onderste verbrandingswaarde, berekend op de bruto afvalstof, kleiner is dan 8 MJ/kg en die tegelijkertijd aan de volgende voorwaarden voldoen:
 - 1 de minerale fractie van de afvalstof, uitgedrukt op droge stof, is groter dan of gelijk aan 35 %;
 - 2 van die minerale fractie bestaat 80 % uit oxides of zouten van volgende hoofdcomponenten van cement: Ca, Si, Al, Fe en S;

In afwachting van een aanpassing van het afvalstoffendecreet kunnen de heffingsplichtigen voor hun aangifte voor het derde kwartaal van 2007 op dezelfde wijze te werk gaan als voor het eerste en tweede kwartaal.

Aanvulling d.d. 1 juli 2009.

Door het arrest van de Raad van State nr. 190.178¹ van 5 februari 2009 is de brief van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 8 augustus 2007 inzake 'Milieuheffingen - Vervangingsgrondstof of -brandstof' vernietigd. De Raad van State oordeelt dat de brief een reglementaire draagwijdte heeft en dus aan de afdeling wetgeving van de Raad van State had moeten worden voorgelegd. De brief kan bijgevolg niet meer worden gehanteerd om een onderscheid te maken tussen vervangingsgrondstoffen en vervangingsbrandstoffen. Dat onderscheid kan slechts worden gemaakt aan de hand van de bepalingen van het decreet. Aansluitend bij de faq milieuheffingen kan, in afwachting van een eventuele wijziging en verduidelijking van het decreet, bij voorbeeld een onderscheid worden gemaakt tussen de koude kant (grondstofkant en niet heffingsplichtig) en de warme kant (brandstofkant en wel heffingsplichtig) van de oven. Deze regeling moet worden toegepast vanaf het derde kwartaal 2009.

Wat de retroactiviteit betreft moet in het belang van alle heffingsplichtigen een evenwicht worden gezocht tussen enerzijds het legaliteitsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en anderzijds het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Een eventuele ongelijke behandeling is echter nu

1 Zie <http://www.raadvst-consetat.be/Arresten/190000/100/190178.pdf#xml=http://www.raadvst-consetat.be/apps/dtsearch/getpdf.asp?DocId=18534&Index=c%3a%5csoftware%5cdtsearch%5cindex%5ccarrets%5fnl%5c&HitCount=2&hits=12+13+&07443200918>

niet duidelijk in beeld. Aan de hand van de nog uit te voeren controles zal daarvoor een volledige oplijsting gebeuren. Daarnaast zal door de OVAM een verduidelijking van het decreet worden voorbereid, in te leiden door de volgende Vlaamse Regering. De verduidelijking van het decreet zal tevens rechtszekerheid moeten geven inzake de retroactieve werking van het arrest van de Raad van State.

1.2 Na verduidelijking in het decreet van 18 december 2009

Aanvulling d.d. 5 januari 2011.

Met het decreet van 18 december 2009 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2010 (B.S. 30.12.2009) wordt de heffingsplicht inzake het meeverbranden van afvalstoffen in cementovens verduidelijkt.

De verduidelijking houdt in dat niet de definitie van brandbaar moet worden gehanteerd als maatstaf voor de heffingsplicht voor het meeverbranden van afvalstoffen maar wel de definitie van meeverbranden. De tekst in de memorie van toelichting luidt als volgt.

Art. 72. *In de memorie van toelichting bij het decreet van 22 december 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2007 waardoor de definitie 'brandbare afvalstof' werd ingevoerd, is gespecificeerd dat dit begrip van toepassing is als maatstaf voor de heffing voor het storten van afvalstoffen. Er is soms discussie of deze definitie ook toegepast moet worden om te bepalen of een afvalstof (mee-)verbrand wordt en dus heffingsplichtig is.*

Om dit zoveel mogelijk te vermijden is het van belang om de heffingsplicht voor het meeverbranden van afvalstoffen en het onderscheid tussen niet heffingsplichtige vervangingsgrondstoffen en heffingsplichtige meeverbranding van afvalstoffen te toetsen aan de definitie van meeverbranden. De definitie van een meeverbrandingsinstallatie zoals vastgelegd in richtlijn 2000/76/EG van 4 december 2000 betreffende de verbranding van afval luidt als volgt:

"meeverbrandingsinstallatie: een vaste of mobiele installatie die in hoofdzaak bestemd is voor de opwekking van energie of de fabricage van materiële producten

- waarin afval als normale of aanvullende brandstof wordt gebruikt, of*
- waarin afval thermisch wordt behandeld voor verwijdering.*

Indien meeverbranding zodanig plaatsvindt dat de installatie niet in hoofdzaak voor de opwekking van energie of de fabricage van materiële producten maar wel voor thermische behandeling van afval bestemd is, wordt de installatie beschouwd als een verbrandingsinstallatie."

In de overwegingen (overweging 27) van deze richtlijn wordt daarbij het volgende gesteld:

"Bij meeverbranding van afvalstoffen in niet specifiek voor de verbranding van afval bestemde installaties mogen in het deel van het rookgasvolume dat door deze meeverbranding vrijkomt, geen hogere emissies van verontreinigende stoffen voorkomen dan de toegestane emissies voor specifieke afvalverbrandingsinstallaties en daarvoor dienen dus passende beperkingen te gelden."

Deze definities zijn omgezet in het VLAREM. In het Afvalstoffendecreet is bepaald dat de definities van het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten ook voor het hoofdstuk "Milieuheffingen" van toepassing zijn. Het is dus duidelijk dat deze definities toegepast moeten worden om te bepalen of een afvalstof (mee-)verbrand wordt.

De definitie 'brandbaar' toepassen op verbranden en meeverbranden zou kunnen leiden tot een vrijstelling van milieuheffingen die helemaal niet gewenst is, met name het verwerken van afvalwaters in een meeverbrandingsproces. Een voorbeeld kan dit duidelijk maken. Sommige vloeibare afvalstoffen (bv. slibs en spoelwaters) kunnen als 'niet-brandbaar' beschouwd worden en zouden dus niet heffingsplichtig zijn. Anorganische slibs kunnen bv. in grote mate bestaan uit ijzerhydroxide. Zij worden niet verbrand en kunnen ook niet in een klassieke verbrandingsoven worden verwerkt/verbrand maar wel worden ingezet om grondstoffen te vervangen.

Bij organische slibs (bv. biologische zuiveringsslubs) is verbranden meestal wel een verwerkingsmogelijkheid. Indien deze behandeling plaatsvindt in een meeverbrandingsinstallatie is er duidelijk sprake van het meeverbranden van afvalstoffen. De overblijvende assen worden daarbij wel hergebruikt als vervangingsgrondstof, maar de globale verwerking van dergelijke slibs wordt beschouwd als meeverbranding en is dus heffingsplichtig.

Om misverstanden of discussies te voorkomen wordt de definitie 'brandbare afvalstoffen' verduidelijkt, overeenkomstig de definitie 'voorbehandelen van afvalstoffen'. Vermits dit een verduidelijking is van de bestaande wetgeving, heeft deze wijziging geen budgettaire impact.

1.3 Na verduidelijking in het Materialendecreet van 23.12.2011

Aanvulling d.d. 01.01.2012

Vanaf het eerste kwartaal 2012 geldt voor het inzetten van vervangingsgrondstoffen in meeverbrandingsinstallaties de regeling bepaald in artikel 46, § 3, 5° van het Materialendecreet.

Voor het inzetten van afvalstoffen in een meeverbrandingsinstallatie geldt een tarief van 0 euro per ton indien tegelijk voldaan is aan volgende voorwaarden:

- de afvalstoffen zijn niet gevaarlijk;
- de onderste verbrandingswaarde, berekend op de droogrest, is kleiner dan 8 MJ/kg;
- de minerale fractie, inclusief carbonaten, uitgedrukt als gewichtspersent is groter dan 50%;
- de afvalstoffen worden ingezet omwille van hun minerale fractie, met uitzondering van afvalstoffen die ingezet worden als afvalwater.

Het inzetten van afvalstoffen in een meeverbrandingsinstallatie die niet aan deze vier voorwaarden voldoen valt onder de heffing voor het meeverbranden van afvalstoffen zoals bepaald in artikel 46, § 1, 17°.

Aanvulling d.d. 20.02.2014

De bepaling van de onderste verbrandingswaarde op de droogrest moet uitgevoerd worden volgens de procedure CMA/2/II/A.5 die opgenomen werd in het compendium voor monsterneming en analyse. Bij de omrekening van de bovenste verbrandingswaarde op de droogrest naar de onderste verbrandingswaarde op de droogrest mag evenwel de calorische waarde van het percentage water, overeenkomend met de energie die nodig is om de afvalstof te drogen, NIET in mindering gebracht worden omdat anders de onderste verbrandingswaarde berekend wordt op de natte afvalstof in plaats van op de droogrest. Enkel de calorische waarde van het waterstof percentage, welke 212 kJ/kg per % waterstof bedraagt, mag in mindering gebracht worden.

De onderste verbrandingswaarde moet dus als volgt berekend worden:

$$\text{Bovenste verbrandingswaarde (kJ/kg/ds)} - 212 \text{ kJ/kg} \times \% \text{ waterstof}$$

Het is niet noodzakelijk om bij elk monster een analytische bepaling van het H- gehalte uit te voeren. Hiervoor mag een gemiddeld H-gehalte van 7% ds gebruikt worden voor de berekening. De berekening van de onderste verbrandingswaarde op de droogrest kan dus als volgt:

$$\text{Bovenste verbrandingswaarde (kJ/kg ds)} - 1484 \text{ (kJ/kg ds)}$$

1.4 Attesteren van het niet brandbaar zijn

Wanneer de stortplaatsen residu's aangeven aan het tarief "niet brandbaar" dienen zij voor de betreffende afvalstroom te beschikken over een basiskarakterisering, indien nodig gestaafd met analyseresultaten, waaruit blijkt dat het om niet brandbaar afval gaat.

Bij de aanvoer op de stortplaats moet voor iedere vracht worden geverifieerd (indien nodig aan de hand van een analyse) of de samenstelling strookt met de kwalificatie "niet brandbaar". Voor aangiften van afvalstoffen die brandbaar zijn, dient er uiteraard geen analyse uitgevoerd te worden in het kader van de milieuheffingen.

Wanneer het heterogeen materiaal betreft, gaat het waarschijnlijk om brandbaar afval en dient bijgevolg geen staal te worden genomen. Bij niet brandbaar materiaal, zou de afvalstof homogeen moeten zijn (tenzij het bijvoorbeeld over grotere steenachtige brokstukken zou gaan) zodat de staalname geen probleem vormt. Voor minder homogene stromen, bijvoorbeeld met grotere brokstukken, moet desnoods een groter staal worden genomen. De erkende labo's of het technisch gekwalificeerd personeel, die instaan voor de monsternamen, beschikken over de nodige expertise om

dergelijke stromen representatief te bemonsteren. We raden de stortplaatsen aan om twijfelgevallen in ieder geval aan de OVAM voor te leggen.

2 Inzake de heffingsvoet voor export van afval uit het Vlaams gewest

(aangevuld op 20-04-2007).

De factor en de decretale bepalingen dienaangaande (samenlezing van artikel 46.§1.19° en artikel 46.§6 van het MD) moeten worden toegepast zodat een volledige fiscale neutraliteit wordt bekomen. In geval van export wordt voor de toepassing van de compensatiefactor bijgevolg onderscheid gemaakt naargelang het afval wordt overgebracht naar een private inrichting (meer bepaald een inrichting waarvan de exploitant onderworpen is aan de vennootschapsbelasting) of naar een inrichting waarvan de exploitant niet onderworpen is aan de vennootschapsbelasting.

2.1 In het geval het afval wordt overgebracht naar een private inrichting

Krachtens artikel 46.§1.19° van het decreet wordt de heffing bepaald aan de hand van de bedragen vermeld onder artikel 46.§1, 1° tot en met sub 18° verminderd met de gelijksoortige milieuheffing die van toepassing is in het gewest of land waar bedoelde afvalstoffen worden verwerkt. Daarbij kan op de bedragen vermeld onder artikel 46.§1, 3° tot en met sub 18° krachtens artikel 46.§6 de compensatiefactor inzake niet fiscale aftrekbaarheid worden toegepast.

Dit wordt gemotiveerd op basis van het gegeven dat in geval van verwerking in een private inrichting in Vlaanderen aan de overbrenger een heffing wordt aangerekend gelijk aan de onder artikel 46.§1, 3° tot en met sub 18° bepaalde bedragen vermenigvuldigd met de compensatiefactor (op het bedrag van artikel 46.§1.1° en 46.§1.2° mag de compensatie niet worden toegepast).

De aan OVAM te betalen heffing wordt samengevat als volgt berekend:

(Vlaamse heffing x compensatiefactor) – (de gelijksoortige heffing betaald op plaats van verwerking)

Het bekomen verschil is de aan OVAM te betalen heffing. Op dit verschil kan de compensatiefactor niet (opnieuw) worden toegepast, aangezien de compensatiefactor reeds op het volledige bedrag van de heffing werd toegepast. Ook in het geval op de plaats van bestemming een compensatie geldt (wat het Waalse gewest betreft voor bepaalde tarieven vanaf 2008) kan de compensatie slechts één keer worden toegepast en is in voormelde berekening de gelijksoortige heffing betaald op plaats van bestemming gelijk aan de gecompenseerde heffing op plaats van bestemming.

2.2 In het geval het afval wordt overgebracht naar een inrichting waarvan de exploitant niet onderworpen is aan de vennootschapsbelasting

Ook hier wordt krachtens artikel 46, §1, 19° van het decreet de heffing bepaald aan de hand van de bedragen vermeld onder artikel 46, § 1, 1° tot en met sub 18° verminderd met de gelijksoortige milieuheffing die van toepassing is in het gewest of land waar bedoelde afvalstoffen worden verwerkt. In geval van de tarieven vermeld onder artikel 46, § 1, 1° tot en met sub 18° kan krachtens artikel 46.§6 de compensatiefactor inzake niet fiscale aftrekbaarheid niet worden toegepast op de bedragen vermeld onder artikel 46, § 1, 3° tot en met sub 18°. Dit wordt gemotiveerd op basis van het gegeven dat in geval van verwerking in een gelijkaardige inrichting in Vlaanderen aan de overbrenger een heffing wordt aangerekend gelijk aan de onder artikel 46, § 1, 3° tot en met sub 18° bepaalde bedragen (zonder compensatie).

Krachtens artikel 46, § 6 kan vervolgens de compensatiefactor inzake niet fiscale aftrekbaarheid worden toegepast op het verschil tussen de Vlaamse heffing en de gelijksoortige heffing van toepassing op de plaats van verwerking.

De aan OVAM te betalen heffing wordt samengevat als volgt berekend:

(Vlaamse heffing – de gelijksoortige heffing op plaats van verwerking) x compensatiefactor

Slechts in het geval dat de overbrenger zou attesteren dat de heffing betaald op plaats van bestemming voor de overbrenger als een fiscaal niet aftrekbare heffing geldt en wordt toegepast kan ook op de heffing betaald op plaats van bestemming de compensatiefactor worden toegepast.

Voorbeelden (compensatiefactor Vlaanderen 0,7, factor doorgerekende kost 1,51):

storten van brandbaar afval

	verwerking in Vlaanderen		verwerking in Wallonië	
	intercom	privaat	intercom	privaat
aan OVAM betaalde heffing	75	52,5	28	17,5
in Wallonie betaalde heffing	0	0	35	35
totaal betaalde heffing	75	52,5	63	52,5
doorgerekende kost	75	79,275	77,280	79,275

verbranden/meeverbranden van afval

	verwerking in Vlaanderen		verwerking in Wallonië	
	intercom	privaat	intercom	privaat
aan OVAM betaalde heffing	7	4,9	4,9	4,9
in Wallonie betaalde heffing	0	0	0	0
totaal betaalde heffing	7	4,9	4,9	4,9
doorgerekende kost	7	7,399	7,399	7,399

3 Inzake het gebruik van toeslagstoffen en het opmengen van afvalstoffen

(gewijzigd op 11-04-2007).

Het uitgangspunt is dat wanneer afvalstoffen vermengd worden met toeslagstoffen, de volledige fractie onderworpen is aan milieuheffingen.

Artikel 46, § 3 voorziet voor welbepaalde afvalstoffen een vrijstelling van milieuheffing of nulheffing voor het storten, verbranden of meeverbranden ervan. Indien dezelfde afvalstoffen worden opgemengd met andere afvalstoffen, met als oogmerk het bekomen van een homogener procesgeschikte afvalstroom blijft de vrijstelling of nulheffing van art. 46, § 3 gelden.

Wanneer de betreffende afvalstoffen effectief worden ingezet als toeslagstof om te verwijderen afvalstoffen geschikt te maken voor de concrete verwerking, is er volgens de bepaling van artikel 45, wel een heffingsplicht.

Voorbeelden:

- het vermengen van houtafval (bvb. zaagmeel) met solventen voor toepassing als brandstof in bvb. cementbedrijven: het houtafval blijft vrijgesteld van milieuheffing aangezien het wordt meeverbrand met energierecuperatie;
- het vermengen van houtafval met grondstoffen (bvb met klei in steenbakkerijen) het houtafval blijft vrijgesteld van milieuheffing aangezien de vrijkomende energie in het proces wordt gerecupereerd;
- het vermengen van houtafval met afvalwater om het afvalwater te kunnen verwerken via het verbranden of meeverbranden van het mengsel. In dit geval gaat de in het houtafval aanwezige energie verloren door te mengen met water dat nadien moet worden verdampt. Het houtafval wordt gebruikt als toeslagstof en het volledige mengsel is onderworpen aan milieuheffingen.

4 Inzake het storten van (niet verontreinigde) grond op een vergunde stortplaats

Het storten van gronden die beantwoorden aan de voorwaarden voor het gebruik als bodem en die gebruikt worden als tussenafdek is niet heffingsplichtig.

Conform Vlareem dient op elke categorie 1 en 2 stortplaats minstens 20 cm tussenafdek voorzien te worden op het einde van de werkdag. De tussenafdek moet daarenboven apart geregistreerd worden. Op categorie 3 stortplaatsen is geen tussenafdek nodig en geldt de vrijstelling van grond als tussenafdek enkel voor het stortvak waar asbestcement wordt gestort (thans ingedeeld als categorie 1-stortplaats).

Het storten van (niet verontreinigde) grond die niet als tussenafdek wordt aangewend (evenals het storten van verontreinigde grond) is heffingsplichtig. Voor niet reinigbare grond zie ook punt 9.

De eindafdek dient steeds te gebeuren met zuivere grond en is vrijgesteld van milieuheffingen.

5 Inzake de machtiging die gemeenten van de OVAM kunnen krijgen

Gemeente en verenigingen van gemeenten kunnen een verzoek om als heffingsplichtige op te treden richten aan de dienst milieuheffingen van de OVAM. Het verzoek moet de afvalstroom en de bestemming vermelden (met inbegrip van eventuele ad hoc afvoer naar derde inrichtingen). De machtiging wordt door de OVAM bevestigd in een brief, waarin de afvalstroom, de bestemming en de toe te passen tariefcode(s) wordt opgenomen. Een kopie van deze machtiging wordt verstuurd naar de exploitant die de afvalstoffen gaat verwerken. Er wordt op gewezen dat ieder kwartaal de verwerkte hoeveelheden tijdig moeten meegedeeld worden aan de heffingsplichtige gemeente of vereniging van gemeenten en wat er als bijlage moet opgenomen worden bij de eigen aangifte

Concreet moet voor ieder kwartaal het aangifteformulier ingediend worden door de gemeente of de vereniging van gemeenten op basis van de hoeveelheden die meegedeeld werden door de exploitant van de verwerkingsinrichting. De exploitant van de verwerkingsinrichting voegt bij zijn aangifte een bijlage met de vermelding van de hoeveelheden waarvoor de heffing door de gemeente of vereniging van gemeenten gebeurt. Hiervoor is door de dienst milieuheffingen een typedocument opgesteld dat ter beschikking wordt gesteld aan de exploitanten.

6 Inzake het verlaagd tarief van 2 euro per ton voor het verbranden en meeverbranden van residu's uit papier en karton

Dit tarief is van toepassing voor het verbranden of meeverbranden van residu's van papier- & kartonafval.

Wanneer op een bedrijf residu's uit papier en karton ontstaan, kan ook een tweede bedrijf die een doorgedreven behandeling uitvoert op deze residu's (en waarbij de hoeveelheid residu's vermindert), de residu's uit papier en karton (laten) verbranden of meeverbranden aan 2 euro per ton. Er dient daarbij door het tweede bedrijf een registratiesysteem te worden gehanteerd zodat steeds kan worden aangetoond hoeveel residu's er werden aangevoerd en welk percentage/ hoeveelheid aan reststoffen er werden afgevoerd.

Wanneer een bedrijf met dergelijke activiteiten wenst te starten, is het aangewezen dit vooraf met de OVAM te overleggen.

7 Afvalstoffen waarvoor een nultarief geldt

(gewijzigd op 20-04-2007).

Voor een aantal afvalstromen is het tarief nul euro per ton, dit is het geval voor de afvalstoffen beschreven in het eerste lid van artikel 46, § 3.

In tegenstelling met vroeger wordt nu ook gevraagd om voor de afvalstoffen waarvoor een nulheffing geldt (bepaalde residu's en de afvalstoffen vermeld in artikel 46, § 3, eerste lid, 1° tot 5°), de hoeveelheden mee op te nemen in de aangifte voor ieder kwartaal. Waar relevant zouden de (nul)tariefcodes daarvoor op uw aangifteformulier moeten zijn vermeld.

Voor afvalstoffen die niet aan een milieuheffing zijn onderworpen (artikel 46§4) geldt deze verplichting niet.

Asbesthoudende afvalstoffen zijn afvalstoffen waarvoor een tarief van 0 euro per ton geldt. In dit kader dient opgemerkt te worden dat dergelijke afvalstoffen minstens 0,1% asbest moeten bevatten. Wanneer het asbestgehalte mogelijks beneden de 0,1 % ligt (bijv. bodemmaterialen die met asbest verontreinigd zijn) moet in het kader van de basiskarakterisering van de afvalstof het asbestgehalte worden bepaald aan de hand van één of meerdere analyses uitgevoerd door een daartoe erkend labo. Het nultarief kan slechts worden toegepast wanneer is aangetoond dat het asbestgehalte meer dan 0,1% bedraagt.

Voor afvalstoffen bestaande uit resten van asbesthoudende bouwmaterialen zoals golfplaten, dakleien, ... bedraagt het asbestgehalte veel meer dan 0,1 % en zijn geen analyses nodig.

8 Hoe moeten de verschillende soorten recyclageresidu's op één site afgevoerd worden?

Voor residu's van bouw- en sloopafval wordt een hoger tarief van kracht dan voor residu's van andere afvalstromen. Het is bijgevolg in principe nodig om de residu's van bouw- en sloopafval gescheiden te houden van de andere residu's (of omgekeerd).

In de praktijk is het echter niet altijd mogelijk om de sortering van bouw- en sloopafval volledig gescheiden te houden van de sortering van andere stromen, zodat dikwijls een mengsel van residu's wordt afgevoerd. In dergelijk geval is het voor de OVAM aanvaardbaar om per kwartaal en op basis van de inkomende tonnages er voor te zorgen dat de uitgaande tonnages corresponderen met hetgeen gemeld wordt aan de stortplaatsen. Voor het bepalen van de restfractie per stroom moet

daarbij worden uitgegaan van de massabalansen van vorige jaren. De wijze van werken vereist ook een zeer duidelijke registratie van de inkomende en uitgaande afvalstoffen. In dergelijk geval, meer bepaald wanneer zowel residu's van bouw- en sloopafval als andere residu's worden afgevoerd, is het aangewezen de werkwijze vooraf te overleggen met de OVAM.

9 Op welke criteria baseert de OVAM zich wanneer zij spreken van “onredelijk hoge kosten”?

Voor bodemsaneringsoperaties die onredelijk hoge kosten met zich meebrengen, geldt overeenkomstig artikel 46§3 een nultarief. De afdeling Bodembeheer van de OVAM onderzoekt geval per geval of er geen andere saneringswijze bestaat.

De OVAM heeft de VITO opgedragen een studie uit te voeren, waarbij volgende zaken moeten worden uitgeklaard:

- een criterium voor reinigbaarheid van partijen bodem;
- een methode/procedure om aan de hand van bovenvermeld criterium de reinigbaarheid van partijen bodem te bepalen.

Bij de uitwerking van deze opdracht wordt maximaal gebruik gemaakt van de bevindingen welke reeds in dit verband voorhanden zijn. Onder andere de ervaringen welke werden opgedaan bij het nu operationeel zijnde systeem van beoordeling van de reinigbaarheid van partijen bodem in de schoot van de werkgroep grondreinigers van het OVB. Met betrekking tot de adviesverlening betreffende het nultarief van milieuheffingen welke van toepassing zijn op afvalstoffen welke bij bodemsanereringen vrijkomen.

De beoordelingscriteria van de studie kunnen streefwaarden zijn voor de verontreinigingsgraad na reiniging, economische criteria en milieuhygiënische criteria.

Bij de streefwaarden voor de verontreinigingsgraad worden eindconcentraties voorgesteld. Wegens het BATNEEC-principe moet ook op basis van economische criteria, de reinigbaarheid worden beoordeeld. In de studie worden deze criteria bepaald. Bij het kostencriterium wordt een maximum bedrag vastgesteld. Enkel als de reinigingskost onder dit bedrag ligt, kan een bodem als reinigbaar worden beschouwd. De keuze van deze bovengrens wordt gemotiveerd. Tevens wordt hierbij het verband gelegd met het Nederlandse kostencriterium.

Indien wordt gekozen om de reinigbaarheid mede op basis van de afvalstoffenproductie tijdens het reinigingsproces te beoordelen, wordt een percentage vastgelegd voor de maximale afvalstoffenproductie. De keuze van deze bovengrens wordt gemotiveerd. Tevens wordt hierbij het verband gelegd met de bestaande Nederlandse norm.

De resultaten van de studie worden verwacht in juni 2007. In de tussenliggende periode doet de OVAM een ad hoc-evaluatie op basis van het advies van het OVB.

10 Wat primeert wanneer afval buiten Vlaanderen wordt uitgevoerd, de vergunning van de eindverwerkingsinstallatie of het type afval?

Met het nieuwe heffingendecreet werd dit discussiepunt opgelost. Er geldt nu één tarief voor het verbranden van afvalstoffen, zodat het vroegere onderscheid tussen huishoudelijk afval en bedrijfsafval niet meer bestaat. Ook bij de andere nieuwe tarieven primeert het type afval (tenzij in geval van illegale verwerking). Omgekeerd geldt het tarief voor bepaalde monostromen ook als de afvalstoffen op andere (daartoe vergunde) stortplaats worden gestort. Uiteraard beperkt tot de monostromen zoals in het decreet bedoeld. Het tarief voor gips en calciumchloride afvalstoffen geldt

bvb. uitsluitend voor de betreffende afvalstoffen afkomstig van bvb. de fosforzuurproductie en niet voor gipshoudend bouwafval.

11 Heffingvrij gebruik van proceswater / aanmaakwater

Aanvulling d.d. 28 maart 2008.

Inzake herkomst en samenstelling voor waterstromen die volgens het Vlaams heffingsdecreet onder het "non bis in idem" principe vallen en waar bij verder gebruik of verwerking ervan géén heffing verschuldigd is gelden de volgende voorwaarden.

11.1 Waterstromen voor gebruik als proceswater/aanmaakwater, naar HERKOMST en SAMENSTELLING

11.1.1 Stromen die in aanmerking kunnen komen

- laag organisch belaste waterstromen afkomstig van vergunde solidificatie/immobilisatie-installatie. Het betreft o.a. verontreinigd hemelwater, afloeiwater voor zoverre beperkt tot de zone van de solidificatie / immobilisatie-inrichting;
- gezuiverd percolaat afkomstig van (externe) zuivering van percolaat en die daarna in een immobilisatie/solidificatie-inrichting zal worden ingezet;
- percolaat afkomstig van stortplaatsen;
- laag organisch belaste effluentstromen van vergunde verbrandingsinstallaties.

11.1.2 Criteria

Onder 1.1 vernoemde waterstromen komen in aanmerking voor zoverre de hierna vermelde samenstellingsvoorwaarden gerespecteerd worden.

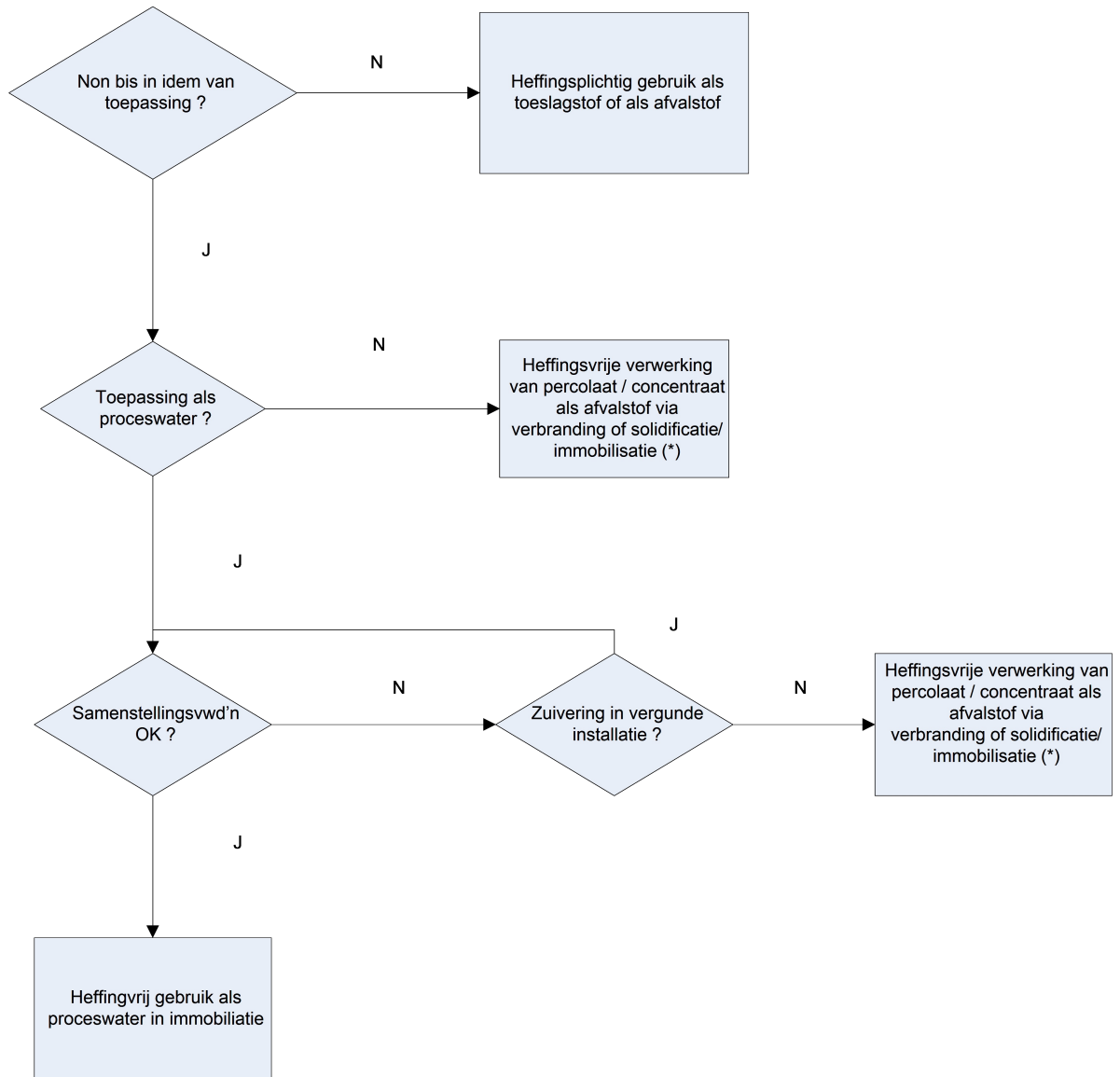
Parameter	Eenheid	90 percentiel waarde op jaarbasis	Min. aantal analyses	referentie
TOC	mg/l	100	4	Acceptatievoorwaarden categorie 1 stortplaats voor gevaarlijk afval (Varem II, art. 5.2.4.1.10, § 4)
EOX	mgCl/l	0.1	4	
COD	mgO2/l	450	4	Sectorale lozingsvoorwaarden stortplaatsen (Varem II, bijlage 5.3.2, 41°)

11.2 Algemene voorwaarden

Het doseren van percolaat, concentraat of gezuiverd percolaat als proceswater/aanmaakwater mag geen negatieve invloed hebben op het eigenlijke solidificatieproces.

11.3 Samenvattend stroomschema

Heffingvrij gebruik van percolaat / effluent verbranding
als proceswater / aanmaakwater bij immobilisatie / solidificatie
(versie maart 2008)

(*)
 In dat geval moet verwerking van hoog organisch belast percolaat/ concentraat case by case gebeuren waarbij noodzaak tot solidificatie / immobilisatie afgewogen wordt ten opzichte van verbranding / mee-verbranding.
 -> met registratie van hoeveelheden en samenstelling
 -> verificatie dat voldaan wordt aan de voorwaarden die vermeld staan in art 48 §2,7° vh Afvalstoffendecreet

12 Toepassing van verlaagde tarieven voor afvalstromen die in grondreinigingscentra gereinigd worden

Aanvulling d.d. 23 juli 2008.

Momenteel zijn decretaal volgende verlaagde tarieven bepaald:

Art. 46. § 1, 6° 3,40 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde stortplaats van **residu's afkomstig van de reiniging van grond in daartoe vergunde grondreinigingscentra;**

Art. 46. § 1, 7° 3,40 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde stortplaats van **residu's afkomstig van de verwerking van rioolkolkenslib in daartoe vergunde inrichtingen;**

Art. 46. § 1, 8° 3,40 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde stortplaats van **slibresidu's afkomstig van de reiniging van zeefzand in daartoe vergunde bedrijven.**

De voormelde stromen dienen bijgevolg aan deze bepalingen getoetst:

Residu's van uitgegraven bodem (eural 17.05.04/03) en van bagger- en ruimingsspecie (eural 17.05.06/05) vallen onder residu's van het reinigen van grond. Residu's is dan wel beperkt tot bodemachtige materialen en in de bodem aanwezige bodemvreemde stoffen. Ook de residu's van het opschonen van in uitgegraven bodem aanwezige stenen (verontreinigd puin) vallen hieronder. Allerlei afvalstoffen die op de bodem liggen en selectief kunnen afgevoerd worden vallen niet onder residu's van grondreiniging.

Voor bagger- en ruimingsspecie is er ook een apart verlaagd tarief.

Residu's van spoorwegballast (eural 17.05.07/08) bestaande uit stenen en grond die vrijkomen bij werken aan (voormalige) spoorwegbeddingen, en die vaak verontreinigd zijn vallen ook onder residu's van grondreiniging. Indien het over assen en sintels gaat is er geen sprake van grond of van zeefzand. (In gevallen van bodemsanering kan eventueel, mits goedkeuring van OVAM het verlaagd tarief voor residu's van bodemsanering worden toegepast).

Residu's van rioolkolkenslib en slib van andere zandvangsystemen (voor afvalwaterbehandeling)(eural 19.08.02) en van rioolpompputten vallen onder residu's afkomstig van de verwerking van rioolkolkenslib;

Tenslotte kunnen ook **slibresidu's** van het reinigen van zeefzand (eural 19.12.09) aan een verlaagd tarief worden gestort. Het zand wordt daarbij opgeschoond met het oog op het hergebruik als bouwstof of als bodem.

Onder zeefzand wordt begrepen:

- breekzeefzand van opschonen van puin;
- sorteerzeefzand meer bepaald de vnl. zandige fractie (< 5 mm) die wordt afgezeefd uit andere stromen. Ook de zandfractie uit veegvuil valt hieronder. De afgezeefde residu's (niet slibresidu's) vallen niet onder het verlaagd tarief.

Onder zeefzand wordt ook begrepen:

- filterzand uit zandfilters voor bereiding van drinkwater en water voor industrieel gebruikbehandeling (eural 19.09.01) bestaande uit grof zand waarbij zand fysico-chemisch wordt gereinigd om als bouwzand te worden gebruikt (met gebruikscertificaat conform Vlarea);
- afgezeefd zand van gietkernen (eural 10.09.05 /06/07/08) waarbij het afgezeefd zand wordt gereinigd om als bouwzand te worden gebruikt al dan niet voor specifieke bouwtoepassingen, bvb. wanneer het om zwart zand gaat voor de productie van klinkers (met gebruikscertificaat conform Vlarea);

- afgezeefd zand van zandig straalgrit (eural12.01.16/17), van ovenpuin (eural 16.11.01 tot 06) waarbij het afgezeefd zand wordt gereinigd om als bouwzand te worden gebruikt al dan niet voor specifieke bouwtoepassingen (steeds met gebruikscertificaat conform Vlarea). Niet zandige stromen bvb. straalgrit bestaande uit slakken, metaalbolletjes,... vallen niet onder de definitie van zeefzand.

Voor toepassing van het verlaagd tarief komen enkel de slibresidu's afkomstig van de fysico-chemische reiniging in aanmerking. Reststoffen die worden uitgesorteerd of afgezeefd komen niet in aanmerking voor verlaagd tarief.

13 Non bis in idem bij de invoer van afval in het Vlaams gewest

Aanvulling d.d. 5 januari en 16 maart 2011. Krachtens artikel 47 van het materialendecreet is het non bis in idem-principe van toepassing :

" Wanneer een afvalstof verschillende verwerkingswijzen ondergaat, is de heffing alleen verschuldigd voor de heffingsplichtige verwerkingswijze die het eerst wordt toegepast. De vrijstelling van heffing geldt ook voor de toeslagstoffen die in de eerste verwerkingswijze worden toegevoegd."

Non bis in idem wordt bijvoorbeeld toegepast wanneer afvalstoffen in een Vlaamse installatie worden verbrand en de assen vervolgens worden gestort. Er wordt dan heffing betaald voor het verbranden van de afvalstoffen zodat het storten van de assen wordt vrijgesteld van heffing.

Indien het verbranden van de afvalstoffen buiten het Vlaams gewest plaatsvindt en de assen vervolgens naar Vlaanderen worden afgevoerd om gestort te worden, geldt het non bis in idem principe nog steeds. In het artikel staat immers niet uitdrukkelijk dat de vrijstelling enkel kan worden bekomen indien de eerste verwerkingswijze binnen het Vlaams gewest plaatsvond. Wel dient het in de eerste stap om een **heffingsplichtige** verwerkingswijze te gaan. De eerste verwerkingswijze buiten het Vlaams gewest, volgens de daar van toepassing zijnde wetgeving, moet bijgevolg aan een milieuheffing onderworpen zijn.

Voor de gebruikte toeslagstoffen geldt echter geen vrijstelling van milieuheffing. Naar analogie met de solidificatie van Vlaamse vliegassen vallen die wel onder de heffingsplicht. Voor herbruikt percolaat kan hiervan echter afgeweken worden, cfr. faq punt 11.

Voorbeeld:

Als momenteel vliegass afkomstig van een heffingsplichtige afvalverbranding in Wallonië in het Vlaams gewest wordt geïmmobiliseerd en gestort is er op basis van artikel 49.§2 van het afvalstoffendecreet in het Vlaams gewest geen heffing verschuldigd op de hoeveelheid gestorte vliegassen. Het gegeven dat het heffingstarief voor het verbranden van afvalstoffen in Wallonië lager is dan in Vlaanderen doet daaraan geen afbreuk. De hoeveelheid toeslagstoffen die wordt gebruikt bij immobilisatie is echter wel aan milieuheffing onderworpen.

In Wallonië wordt het non bis in idem principe tot op heden niet toegepast. In de huidige omstandigheden moet bij de afvoer van vliegassen vanuit Wallonië naar Vlaanderen, om in het Vlaams gewest geïmmobiliseerd en gestort te worden, in Wallonië bijgevolg wel heffing worden betaald.

14 Overslag van afvalstoffen

Aanvulling d.d. 09.03.2012

Voor niet Vlaams afval dat na overslag in Vlaanderen opnieuw wordt uitgevoerd met het oog op de verwerking ervan buiten het Vlaamse gewest, is er in Vlaanderen geen milieuheffing verschuldigd.

Dit geldt enkel indien de afvalstoffen enkel worden overgeslagen, zonder dat de samenstelling van betreffende afvalstoffen wijzigt.

Bij bvb. het opbulken, het scheiden of het uitsorteren van afvalstoffen verandert de samenstelling van de afvalstroom en wijzigen de afvalstoffen van identiteit. Op dat moment worden de afvalstoffen als Vlaamse afvalstoffen beschouwd. Bij uitvoer zijn de afvalstoffen in voorliggende geval wel onderworpen aan de milieuheffing.

15 Heffing bij uitvoer van uitgegraven bodem

Aanvulling d.d. 26.06.2017

Voor de uitvoer van uitgegraven bodem voor gebruik als bodem of als bouwstof wordt onderscheid gemaakt tussen de volgende aspecten:

- de goedkeuring van het kennisgevingsdossier voor de uitvoer;
- de eventuele heffingsplicht;

In de praktijk is vooral de uitvoer naar Nederland aan de orde. In de verdere tekst wordt dan ook de uitvoer naar Nederland als voorbeeld genomen.

15.1. de goedkeuring van het kennisgevingsdossier voor uitvoer

Het Nederlands Besluit Bodemkwaliteit en de Vlaamse grondverzetsregeling zijn gebaseerd op gelijkaardige principes en vertrekken vanuit dezelfde filosofie. Basisprincipe is dat voor nuttige toepassing geen zelfvoorzieningsprincipe geldt en dat hiervoor de normering van het land van bestemming bepalend is.

Het kader voor het opvullen van groeves, graverijen zoals bedoeld in rubriek 60 VLAREM II is vergelijkbaar met het kader voor grootschalige bodemtoepassingen in Nederland, net zoals het kader voor bouwkundig bodemgebruik in Vlaanderen vergelijkbaar is met het Nederlandse Bouwstoffenbesluit.

Dit neemt niet weg dat elke regio de mogelijkheid behoudt zijn eigen invulling te geven aan specifieke toepassingen.

Voor de uitvoer voor nuttige toepassing naar Nederland wordt voor de volgende grensoverschrijdende stromen in principe geen bewaar gemaakt door OVAM:

- uitgegraven bodem die voldoet aan bodemsaneringsnorm III (voor bodemtoepassingen), of
- uitgegraven bodem die voldoet aan de normen bouwkundig bodemgebruik (dus voldoet aan de normen inzake totaalconcentraties bijlage VI - uitloognormen bijlage VII) (voor bouwstoftoepassingen).

In geval van afwijkende Nederlandse normen zal de toetsing daaraan bepalend zijn of de uitvoer kan worden toegestaan.

15.2. de eventuele heffingsplicht

Het uitgangspunt is dat, met het oog op een 'level playing field', bij de uitvoer de heffing op dezelfde wijze wordt toegepast als in Vlaanderen, niet strenger, maar ook niet minder streng. Een 'level playing field' is van belang zowel in hoofde van diegene die zich van de uitgegraven bodem ontdoet als in hoofde van de exploitant van de toepassing van de uitgegraven bodem als bodem of als bouwstof. Verschil in normen mag daarbij niet leiden tot een verschil in heffingen en een eventueel minder strenge norm in Nederland mag niet leiden tot een heffingsvoordeel. Dit betekent dat de toegelaten

uitvoer toch eventueel heffingsplichtig kan zijn, nl. als de Nederlandse norm voor nuttige toepassing soepeler zou zijn dan de Vlaamse. Voor het bepalen van de eventuele heffingsplicht is dus het Vlaamse normenkader bepalend.

15.2.1. Uitvoer van uitgegraven bodem voor bodemtoepassingen, o.m. voor het geheel of gedeeltelijk opvullen van groeven, graverijen, uitgravingen en andere putten, met inbegrip van waterplassen en vijvers.

Het gaat hier o.m. over het gebruik van uitgegraven bodem voor het opvullen van groeven en graverijen met inbegrip van waterplassen en vijvers, met het oog op reliëfherstel, herinrichting en dergelijke.

Voor uitgegraven bodem die voldoet aan de voorwaarden voor vrij gebruik als bodem is er geen probleem. Het gebruik ervan is in Vlaanderen volledig vrijgesteld van heffing, en dus ook bij uitvoer.

Daarnaast kan uitgegraven bodem in Vlaanderen worden gebruikt voor het geheel of gedeeltelijk opvullen van groeven, graverijen, uitgravingen en andere putten, met inbegrip van waterplassen en vijvers mits is voldaan aan artikel 161 en 162 van Vlarem I en hoofdstuk 5.60 van Vlarem II. Dit gebruik is vergelijkbaar met het kader voor grootschalige bodemtoepassingen in Nederland.

Wat de chemische samenstelling betreft kan daarbij in het Vlaamse gewest worden afgeweken van de waarden voor vrij gebruik:

1° voor groeven, graverijen, uitgravingen of andere putten die conform hun nabestemming ingedeeld worden in bestemmingstype I, II en III, tot maximaal 80 % van de overeenstemmende bodemsaneringsnormen van het overeenkomstige bestemmingstype, vermeld in bijlage IV van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming;

2° voor groeven, graverijen, uitgravingen of andere putten die conform hun nabestemming ingedeeld worden in bestemmingstype IV en V, tot maximaal de waarden voor bestemmingstype III, vermeld in bijlage IV van hetzelfde besluit.

In geval van dergelijke afwijkingen moet de bouwheer in het Vlaamse gewest door middel van een studie, uitgevoerd door een bodemsaneringsdeskundige volgens een code van goede praktijk, wel het bewijs leveren dat het gebruik van uitgegraven bodem als bodem geen verontreiniging van het grondwater kan veroorzaken en dat mogelijke blootstelling aan de verontreinigde stoffen geen extra risico oplevert. In de studie worden de milieukeurmerken van de uitgegraven bodem geëvalueerd afhankelijk van de milieukeurmerken van de ontvangende grond.

Als bij een concrete uitvoer de geheel of gedeeltelijk opvulling (van groeven, graverijen, uitgravingen en andere putten, met inbegrip van waterplassen en vijvers) aan de zelfde criteria voldoet als een vergelijkbare opvulling in Vlaanderen is geen heffing van toepassing. In het geval dat op plaats van bestemming voor één of meerdere parameters een minder strenge norm van toepassing is, is de niet heffingsplichtige uitvoer beperkt tot die partijen die voldoen aan de strengere Vlaamse norm. De uitvoer van bodem die beantwoordt aan de ter plaatse geldende norm maar niet aan de Vlaamse norm is dan toegelaten maar is effectief heffingsplichtig.

Om dat de toepassingen in Vlaanderen en in Nederland niet één op één vergelijkbaar zijn worden daarbij volgende richtlijnen gehanteerd:

Er is geen heffingsplicht voor de uitvoer van uitgegraven bodem:

- die voldoet aan de voorwaarden voor vrij gebruik als bodem;
- die voldoet aan 80 % van de bodemsaneringsnorm type III;

Voor uitgegraven bodem die niet voldoet aan 80 % van de bodemsaneringsnorm type III maar wel voldoet aan 100 % bodemsaneringstype III kan in overleg met OVAM worden nagegaan of de concrete toepassing op de plaats van bestemming correspondeert met een in het Vlaamse gewest vergelijkbare niet heffingsplichtige toepassing.

15.2.2. Uitvoer van uitgegraven bodem voor bouwkundig bodemgebruik

Ook voor het bouwkundig bodemgebruik geldt dezelfde redenering. De uitgegraven bodem kan zonder heffing worden uitgevoerd en toegepast als:

- de uitgegraven bodem voldoet aan de voorwaarden inzake samenstelling die in Vlaanderen van toepassing zijn, zoals bepaald in artikel 168 en 169 van Vlarebo;
- de uitgegraven bodem voldoet aan de Vlaamse voorwaarden voor bouwkundig bodemgebruik, en de beoogde toepassing ook in Vlaanderen voorkomt op de lijst vast van bouwkundig bodemgebruik van uitgegraven bodem waarin de functie van de uitgegraven bodem duidelijk te onderscheiden is van de functie van de onderliggende of omliggende bodem.

Uitvoer van bagger- en ruimingsspecie voor gebruik als bodem of als bouwstof

Dezelfde redenering als voor uitgegraven bodem geldt ook voor steekvaste bagger en ruimingsspecie die wordt uitgevoerd voor respectievelijk het geheel of gedeeltelijk opvullen van groeven, graverijen, uitgravingen en andere putten, met inbegrip van waterplassen en vijvers en respectievelijk het gebruik als bouwstof.

In dat geval moet uiteraard worden getoetst aan de criteria inzake samenstelling en de voorwaarden zoals bepaald in Vlarema.